

ОРКЕСТЪРЪТ НА БЕРЛИНСКО- ТО РАДИО

Големият оркестър на Радио Берлин изпълва като състав с преобладаващо число изрядни музиканти. Неговият главен художествен ръководител Роберт Ханел, носител на националната награда на ГДР, е артист от класа, многостранно разгърнал таланта си (по време на първите „Софийски музикални седмици“ през 1970 г. имахме възможността да се запознаем с една от неговите опери „Естер“). На голяма висота е и солистът Зигфрид Щьокинг, лауреат на международни конкурси, също носител на държавна награда. В музицирането на този състав обаче озадачава фактът, че вместо струнната група като опора и на по-голяма висота са поставени духовите инструменти, което е свойствено за естрадно-симфоничните колективи. Най-прилягащи на изпълнителското амплуа на оркестъра се оказаха двете съвременни немски композиции „Малък концерт“ от Матус и Концерт за пиано от Титъл — първата показана с много остроумие и чар, а втората с хубаво единомислие между оркестъра и солиста, който поради характера на музиката разкриваше позече външната виртуозност, при все че елементите на симфонизъм и задълбочена изразителност не бяха пренебрегнати. Независимо от издържания стил облик заслугата за хубаво прозвучалия виолончелов концерт на Шостакович принадлежеше особено много на солиста Венцеслав Николов с приложената от него широка гама от темброви и емоционални нюанси, разкриващи значителните философски обобщения, заложиени в творбата. В изпълнението на Класическа симфония от Прокофиев задъханите темпа и най-вече внесеният драматизъм не отговаряха на търсената от автора хайдновска лекота. Концертът за оркестър от Димитър Тъпков, явно непочувствуван и недоразбран, прозвучавяло и неизразително. Далеч поубедително бе поднесена в следващата вечер Симфония № 3 „1923 година“ от Цветан Цветанов. Получи се преди всичко монументалност в изграждането, резултат от проникването на диригента и оркестрантите в характера на творбата. Тук беше налице здраво оформена интерпретаторска концепция.

В съгласие с основното си типично предназначение, особено при подсилването му с голяма саксофонна и допълнителна тромпетна група и ударни инструменти, оркестърът изяви добри постижения в „Ебони — концерт“ на Стравински и особено във фрагментите из мюзикъла „Уестсайдска история“ на Бърнстейн, които бяха изпълнени с много артистична свобода и жанрова характерност.

Една програма, съобразена подобре с изпълнителското амплуа на оркестъра, сигурно би оставила далеч по-равностойни впечатления от неговите концертни изяви и би възнаградил по-пълно старанието на нашите берлински приятели и колеги.

ИВАН АНГЕЛОВ